

Laurie Gilmore

Het
STRAWBERRY
PATCH
PANNENKOEKENHUIS

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Strawberry Patch Pancake House*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: © Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associate

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1713 6

ISBN 978 94 027 7431 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk maart 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Playlist

- Beautiful Things** - Benson Boone
- Bed Chem** - Sabrina Carpenter
- Enchanted** - Taylor Swift
- Beautiful As You** - Thomas Rhett
- enough for you** - Olivia Rodrigo
- Feels Like** - Gracie Abrams
- Everywhere, Everything** - Noah Kahan
- Call Me Lover** - Sam Fender
- Love Me Anyway** - Chappell Roan
- You Are In Love** - Taylor Swift
- Grace** - Lewis Capaldi
- What Was I Made For?** - Billie Eilish
- Pancakes for Dinner** - Lizzy McAlpine
- The Night We Met** - Lord Huron
- Out Of That Truck** - Carrie Underwood
- Break My Heart Again** - FINNEAS
- Forever** - Noah Kahan
- Sleep Tight** - Holly Humberstone
- Perfect** - Ed Sheeran
- You've Got The Love** - Florence + The Machine
- Fast Car** - Luke Combs
- Young and Beautiful** - Lana Del Rey
- Nice To Meet You** - Myles Smith

Hoofdstuk een

Archer Baer was net vader geworden op de meest ongelooflijke manier die hij zich voor kon stellen. Niet dat hij het zich ooit had voorgesteld. Wat moest een overtuigde vrijgezel, een chef-kok en workaholic in hart en nieren als hij, met een kind? Hij had niet eens kamerplanten, omdat hij geen tijd had om ervoor te zorgen. En hij was er vrij zeker van dat een kind meer verzorging nodig had dan een ficus.

Maar volgens de advocaat die hem een week geleden had gebeld en zijn hele wereld op zijn kop had gezet, had Archer een dochter. Een klein meisje dat hij in de eerste vijf jaar van haar leven nog nooit had ontmoet en van wie hij nog nooit had gehoord. Haar moeder, Cate, was omgekomen bij een auto-ongeluk en nu zou hij haar nooit meer kunnen vragen waarom ze hem niets over het kind had verteld, maar hem wel als vader op de geboorteakte had vermeld.

Het was allemaal nog steeds krankzinnig als hij erover nadacht. Zelfs nu hij door Main Street liep in dit bizarre stadje waar Cate was opgegroeid, was het onwerkelijk. Hij, Archer, was vader? Dat kon niet waar zijn. Hij schudde gefrustreerd zijn hoofd en probeerde tevergeefs wakker te worden. Hij had koffie nodig. Hij was al jaren niet meer zo vroeg op geweest. Door zijn werk als kok op diverse locaties in Parijs was hij een nachtdier geworden. Hij kwam zelden voor één uur 's nachts thuis. Hoe moest hij in hemelsnaam voor een klein meisje zorgen?

De advocaat was ervan overtuigd dat zijn dochter beter af zou zijn bij

hem dan bij haar bejaarde grootmoeder, maar Archer was daar niet zo zeker van.

Zou ze niet beter af zijn bij iemand die wist wat ze deed?

Zijn gedachten dwaalden af naar Cate. Hoewel hij haar vijf jaar niet had gesproken, kon hij niet geloven dat ze er niet meer was, en bovendien kon hij haar niet meer de prangende vragen stellen die hem teisterden.

Cate Carpenter. Hij had haar ontmoet toen hij in een chic restaurant in Boston werkte. Zij was de gastvrouw geweest, hij kwam stage lopen als chef-kok. Ze was mooi en grappig. Ze hadden maar een paar keer met elkaar geslapen. Hij was sowieso al van plan geweest te vertrekken, om in Europa zijn krankzinnige droom om Michelinsterren te behalen na te jagen. Was dat de reden dat ze hem niets over de baby had verteld? In de loop der jaren had ze het hem duizend keer kunnen vertellen. Waarom had ze dat niet gedaan?

En wat zou hij dan hebben gedaan? Alles hebben opgegeven? Zijn droom. Zijn perfecte baan. Zijn streven om de beste te zijn. Zou hij eerder in dit kleine stadje in New England zijn beland? Zou hij met haar zijn getrouwd?

Zou hij het haar kwalijk hebben genomen dat ze de plannen verstoorde die hij voor zichzelf had gemaakt?

Hij slikte de brok in zijn keel weg. Dat deed er nu allemaal niet meer toe, want Cate was er niet meer. Verdorie, Cate was er niet meer en hij was hier om zijn dochter te ontmoeten. Het was allemaal zo vreselijk tragisch. Dat kon Archer niet aan voordat hij koffie had gehad.

Dit was de eerste keer sinds hij was aangekomen dat hij het stadje in ging. Het was... schilderachtig, alsof het rechtstreeks van een oude ansichtkaart kwam. Schilderachtig en ongelooflijk klein. De met bomen omzoomde straat was hooguit een paar honderd meter lang en er waren een handvol winkels gevestigd. Dat was alles. Verder waren er alleen maar huizen. Het leek in niets op het altijd levendige Parijs. Zijn hoop op een fatsoenlijke kop koffie vervaagde snel.

Het was koud vandaag, vooral zo akelig vroeg op de ochtend. De kou

van de winter was nog niet uit de lucht en ondanks het feit dat het pas de eerste week van maart was, hing er aan elke winkeldeur al een bloemenkrans en stonden er neptulpen in de etalage. Verder hing overal de aankondiging dat er binnenkort een paaseierenjacht zou plaatsvinden. Het was allemaal een beetje te... zoetsappig voor hem. Zou hij hier echt kunnen wonen? Hier, in dit stadje dat rechtstreeks uit een reclame voor New England leek te komen. Hij wist niet zeker of hij het zou kunnen verdragen. Hij hield van spannender zaken in het leven dan bloemenkransen en eieren zoeken. Winkeliers begonnen hun deuren te openen en er verschenen steeds meer mensen in de voorheen rustige straat. En tenzij Archer volkomen paranoïde was geworden, keek vrijwel iedereen naar hem.

Geweldig. Precies wat hij nodig had. Nieuwsgierige, dorpse mensen die hun neus in zijn zaken staken, terwijl hij eigenlijk alleen alles voor zijn kind wilde regelen en daarna terug wilde naar Parijs, naar zijn keuken, naar zijn echte leven. Deze bizarre straat, met die geforceerde, lenteachtige decoraties en nieuwsgierige mensen, was niets voor hem. Hij verlangde nu alweer naar de anonimiteit van de stad.

Hij passeerde een dierenwinkel, maar negeerde de konijntjes in de etalage en het vriendelijke gezwaai van de winkelier. Hij bleef niet stilstaan bij de bloemist en de ijssalon. Ergens in dit verschrikkelijke stadje moest toch een koffietentje zijn?

Ah, daar! Op het bord stond: PUMPKIN SPICE CAFÉ. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Hopelijk hadden ze ook andere dingen dan overdreven zoete seizoensgebonden drankjes. Hij stak de straat over en zag een pub. Die kon nog weleens van pas komen tijdens zijn verblijf hier.

Op het krijtbord voor het koffietentje werd reclame gemaakt voor een nieuwe boerenkoolsMOOTHIE en citroen-bosbessenscones. De geur van vers gebrande koffie bereikte zijn neusgaten, waardoor Archer meteen opleefde. Gelukkig. Hij kon zijn dochter – zijn dóchter, aan dat woord was hij nog steeds niet gewend – niet ontmoeten als hij nog maar half wakker was.

Hij greep naar de deurklink zonder echt op te letten, omdat zijn gedachten bleven hangen bij dat ene woord en de verantwoordelijkheid die daarbij hoorde, en bij de vraag of hij wel of geen scone wilde. Toen zwaaide de deur van het Pumpkin Spice Café open en kreeg hij die bijna in zijn gezicht.

‘Wat krijgen...’ Zijn woorden werden overstemd door het gegil van de vrouw, alsof hij degene was die deze koffietent uit stormde zonder aan anderen te denken.

‘O, nee!’ gilte ze, maar toen was het al te laat. Het blad met smoothies dat ze had gedragen kantelde en ze botste tegen hem aan. Haar wilde rode haar danste om haar gezicht en Archer wist haar overeind te houden door haar armen te grijpen. ‘O, shit,’ bracht ze kreunend uit. Ze staaarde naar een punt tussen hen in waar de smoothie over zijn kleding druppelde. Op haar kleding waren alleen wat kleine groene spetters zichtbaar.

Archer gromde bijna. Verdorie! Hij had hier geen tijd voor. Hij had geen tijd om terug te gaan naar dat absurde kleine huisje dat hij huurde om zich om te kleden. Hij kon niet te laat komen om zijn... zijn... zijn dochter te ontmoeten. Hij had er geen rekening mee gehouden dat er een menselijke cycloon met boerenkoolsmoothies op zijn pad zou komen!

Er moest hem een grom ontglipt zijn, want de ogen van de vrouw waren opengesperd van schrik en haar wangen waren rood geworden.

‘Het spijt me echt,’ zei ze. ‘Ik haastte me omdat ik te laat ben en ik lette niet op en...’

‘Geen probleem,’ beet hij haar toe, ook al was het wel een probleem. Hij zou naar de belangrijkste bijeenkomst van zijn leven gaan in een shirt vol smoothievlekken. Een met smoothie besmeurde vader was niet het soort vader dat vertrouwen zou geven. Wanhopig probeerde hij wat van zijn gebruikelijke zelfvertrouwen terug te krijgen.

‘Het is wel een probleem. Kom, laat me je even helpen.’

Toen realiseerde Archer zich dat hij nog steeds de armen van de

vrouw vasthield en veel te dicht bij haar stond. Hij liet zijn handen zakken, stapte het café binnen en sloeg de deur achter zich dicht.

‘Ik heb geen hulp nodig,’ zei hij. Zijn blik gleed naar de toonbank en de lange rij die daar stond. Hij zou nu waarschijnlijk helemaal geen tijd meer hebben voor koffie. Hij zou zijn dochter ontmoeten met een bevlekt shirt en een ernstig gebrek aan cafeïne. Geweldig. Echt geweldig.

‘Kom, laat me het ergste eraf deppen.’

De vrouw greep een handvol servetten van de dichtstbijzijnde tafel en drukte die tegen zijn borst. ‘Dit zou moeten helpen. Dat absorbeert het overtollige sap en met een beetje zeep uit de toiletten of zoiets...’ Ze praatte terwijl ze bezig was, een woordenstroom die hij vreemd genoeg geruststellend vond. De druk van haar handen op zijn borstkas en de zachte welving van haar lippen terwijl ze sprak, leidden Archer voldoende af om zijn woede te doen bekoelen. Sterker nog, hij wilde het liefst even tegen haar aan leunen. Hij wilde blijven praten met dit drukke type. Hij wilde haar vragen waarom ze zoveel drankjes bij zich had. Voor wie waren ze? Ze was meer gekleed voor een work-out dan voor kantoor. Haar strakke legging onthulde de ronding van haar dijen, het kleine, atletische topje liet een stukje van haar buik zien. Zelfs daar zaten druppels smoothie. Maar naar dat stukje van haar zou hij waarschijnlijk niet meer moeten staren.

Hemel, wat was er mis met hem? Hij moest zijn hoofd koel houden, omdat hij zijn kind ging ontmoeten, en niet omdat hij een vrouw, al moest hij toegeven dat ze mooi was, in het plaatselijke koffiehuis wilde versieren.

Archer zuchtte en wendde zijn blik af van de gevaarlijke streep buik. Hij keek weer naar het bezorgde gezicht van de vrouw. Haar mooie lippen stonden een beetje pruilend.

Verdorie, Archer. Ook naar haar lippen zou je niet moeten kijken.

Hou. Je. Hoofd. Koel.

‘Maak je geen zorgen over de vloer!’ riep een vrouw achter de toonbank. Ze leidde hem even af van het staren en het zichzelf streng toespreken daarvoor. ‘Joe pakt de dweil!’

‘Bedankt, Jeanie,’ riep de vrouw die nog steeds zijn borstkas depte. ‘Sorry hiervoor.’ Haar handen bleven zijn lichaam aanvallen. Ze stond veel te dichtbij. Hij kon haar shampoo ruiken. Aardbeien? Lieve help. Hij moest gaan.

‘Zulke dingen gebeuren nu eenmaal,’ zei Jeanie met een schouderophalen.

Een ouder echtpaar liep voorzichtig om de plas en Archer heen. ‘Iris, je zou wat rustiger aan moeten doen, lieverd.’

‘Ik weet het, Estelle,’ zei de roodharige, die blijkbaar Iris heette, met een zucht. Ze richtte zich op en bevrijdde hem eindelijk van haar schoonmaakpogingen. ‘Je hebt gelijk.’

‘Je bent een beste meid,’ zei Estelle, terwijl ze Iris een aai over haar wang gaf. De grijsharige man die bij haar was, glimlachte geamuseerd naar Archer.

‘Een zware ochtend?’ vroeg hij.

‘Daar begint het wel op te lijken, ja.’

De oudere man lachte. ‘Hopelijk verandert dat nog ten goede.’

‘Kom op, Henry,’ zei Estelle, terwijl ze de arm van de man vastpakte. Ze nam een slokje van de smoothie die ze in haar hand had. ‘Zo te zien ben ik vandaag eerder dan Iris bij de les. Gelukkig heb ik mijn eigen drankje gekocht.’ Ze lachte terwijl ze naar buiten liepen.

Iris lachte terug, totdat haar blik weer op Archers gezicht viel, waardoor ze het hare snel weer in de plooi trok. ‘Nou, ik denk niet dat ik het schoon kan krijgen.’ Ze keken allebei naar de felgroene vlek op zijn witte overhemd.

‘Natuurlijk niet.’ Hij zuchtte. Niets van dit alles hielp. Zijn hoofd was een complete chaos terwijl de ontmoeting met zijn dochter aanstaande was en het laatste wat hij nodig had, was fantaseren over de yogalerares van de stad, of wat ze dan ook was.

Iris vertrok haar gezicht. ‘Het spijt me echt. Zal ik je drankje betalen? Wat wil je hebben?’

Archer keek weer naar de rij mensen, die hun best leken te doen niet

naar hem te staren, maar door de overduidelijke vraagtekens op hun gezicht vielen ze direct door de mand. Tot zover zijn missie om het stadje te betreden zonder al te veel aandacht te trekken. Hij richtte zijn blik weer op Iris met haar gefronste wenkbrauwen en mondhoeken die naar beneden wezen. De hoody met rits die ze over haar sportkleding droeg, was van een van haar schouders gezakt en toonde nog een stukje huid waar hij niet naar zou moeten staren.

Hij moest gaan.

Hij zou vandaag niemands vragen beantwoorden. En hij wilde ook niet langer in de buurt blijven van deze vrouw die zijn dag al in de war had geschopt.

‘Ik heb geen tijd,’ zei hij nors. Toen wendde hij zich af, van Iris met haar geschokte gezichtsuitdrukking en de rij mensen voor de toonbank met hun veroordelende blikken. Hij was hier niet om vrienden te maken. Hij was hier om te zorgen dat het goedkwam met zijn dochter. Of hij er nu wel of niet van overtuigd was dat hij daar de juiste persoon voor was, deed er niets toe.

‘Monster!’ De kleine meid wierp een blik op de groene vlek op de voorkant van zijn shirt, gilte van afschuw, rende weg en verstopte zich achter de bank. De eerste ontmoeting met zijn kind verliep ongeveer net zo fortuinlijk als hij had verwacht.

‘Hij is geen monster, lieverd. Dat is je vader,’ zei Paula, Cates moeder. Ze lachte vriendelijk naar de plek waar het meisje achter de meubels was verdwenen. Archer had Paula nog nooit ontmoet, wat nog maar eens bewees dat wat hij met Cate had gehad terloops en vluchtig was geweest.

Paula ademde met behulp van een zuurstoftank en de slang in haar neus maakte het volkomen duidelijk dat ze hulp nodig had met dit kind. Met zijn kind. Zijn kind, van wie hij slechts een glimp had opgevangen voor ze uit het zicht verdwenen was.

‘Waarom komt er dan groene troep uit hem?’ vroeg het meisje. Ze kwam nog steeds niet uit haar schuilplaats tevoorschijn.

Archer keek naar zijn shirt. Ze had gelijk. De vlek leek inderdaad verdacht veel op monsterachtige troep. ‘Het is, eh... het is gewoon smoothie,’ zei hij. Paula knikte.

‘Hoorde je dat, Olive? Hij heeft gewoon een klein beetje geknoeid met smoothie, dat is alles.’

‘Ik kom er niet uit,’ zei Olive, zijn dochter Olive.

‘Oké, lieverd. Blijf daar dan nog maar even.’ Paula glimlachte naar Archer. ‘Ga alsjeblieft zitten. Olive kan in het begin verlegen zijn.’

‘Ik ben niet verlegen,’ klonk het stemmetje. ‘Ik hou gewoon niet van monsters.’

Archer vertrok zijn gezicht. ‘Het spijt me echt,’ legde hij uit aan Paula. ‘Ik heb vanmorgen een ongelukje gehad met een boerenkoolsmoothie en ik had geen tijd om me om te kleden.’

‘Natuurlijk, maak je niet druk,’ zei ze. Haar glimlach verdween en maakte plaats voor een bezorgde uitdrukking. ‘Het komt beslist allemaal goed.’ Toen besepte hij het pas echt. Dit móést goedkomen. Deze vrouw had haar eigen dochter verloren en zou niet goed genoeg voor haar kleindochter kunnen zorgen.

Dit ging niet alleen om hem en zijn eigen leven, zijn eigen egoïstische behoeften.

Shit.

Hij schraapte zijn keel. ‘Oké. Natuurlijk komt het goed. Olive en ik raken ongetwijfeld snel aan elkaar gewend.’

Aan Paula’s gezicht te zien, verwachtte ze niet bepaald veel van Archers grote plannen om aan haar kleindochter te ‘wennen’, maar eerlijk gezegd was het op dat moment het beste wat hij kon beloven. Alleen al het noemen van haar naam, Olive, was een primeur. Hij had dat tot nu toe vermeden, alsof het niet uitspreken ervan er op de een of andere manier voor zorgde dat het niet echt was.

Maar het was echt. Zij was echt. En ze was doodsbang voor hem.

Die vervloekte vrouw in dat koffiehuis. Als zij geen groene prut over hem heen had gegoooid, zou dit allemaal niet zijn gebeurd. En toen had Iris

haar handen op zijn borst gelegd, alsof die dunne papieren servetten ook maar iets uitvoerden. Hij dacht echt niet meer aan haar handen (dat zou hij later wellicht weer doen). Op dit moment had hij ergere problemen.

En hij had geen idee hoe hij die op moest lossen.

Het belangrijkste was dat hij zijn dochter achter de bank vandaan moest krijgen.

Ze zat nog steeds verstopt, terwijl er al meer dan een halfuur verstreken was. Ondertussen voerde hij een moeizaam gesprek met haar oma en was de advocaat de papieren aan het doornemen.

‘Parijs dus,’ zei Paula. ‘Vond je het leuk om daar te wonen?’

‘Ik vind het leuk om daar te wonen,’ zei hij, met de nadruk op de tegenwoordige tijd. Hij zou hier niet voorgoed komen wonen. ‘Ik vind het er geweldig.’ Ook al beweerde hij dat hij dol was op de stad, het klonk net alsof hij het niet meende. Hoe kon je van een plek houden waar je nauwelijks iets van gezien had? Archers leven bestond uit de keuken van Beau Réve, waar hij chef-kok was, een paar bars waar hij en het personeel na het werk vaak kwamen, en zijn appartement. Hield hij van Parijs, of hield hij van het idee om juist daar uit te blinken, in de stad die werd geprezen om zijn keuken? Het deed er niet toe. Parijs was onderdeel van het plan. Dream Harbor absoluut niet.

Hij wist niet echt hoe alles zou gaan nu Olive in zijn leven was gekomen, maar hij zou het wel uitzoeken. Misschien was zijn plan tijdelijk een beetje verstoord door deze situatie, maar het zou niet permanent zijn. Als alle betrokkenen vonden dat Olive bij hem moest blijven, en dat voelde nog steeds als een groot vraagteken, dan zou ze met hem meegaan.

Hij weigerde te denken aan het feit dat hij haar niet eens achter de bank vandaan kon krijgen, laat staan dat hij haar mee naar Frankrijk kreeg. Eén probleem tegelijk.

‘Oké, meneer Baer.’ De voogdijadvocaat, mevrouw Kaori Kim, wendde haar blik af van het papierwerk en richtte zich tot hem. ‘Ik zie dat u een huis in de stad hebt gehuurd.’

‘Ja. Olive krijgt haar eigen slaapkamer.’ Hij had een huisje gehuurd in een rustige straat. Hij was verhuisd, had uitgepakt en een slaapkamer ingericht voor een klein meisje; iets waar hij helemaal geen kaas van gegeten had, dus had hij gewoon elk roze ding gekocht dat hij kon vinden. Thuis was een vreemd begrip, maar hij hoopte dat Olive zich er prettig zou voelen.

‘En hoe zit het met uw baan?’ vroeg de advocaat.

Zijn baan. Archers maag draaide zich om. Natuurlijk. Hij had hier een baan nodig. Daar had hij echt wel naar gezocht. Hij had de eerste paar dagen dat hij in de stad was doorgebracht met een zoektocht naar een openstaande vacature voor chef-kok in de buurt, maar hij had niets gevonden. Hij had niet verder gezocht, maar hij wist niet wat hij met Olive aan moest in de tijd dat hij werkte. Daar kon hij geen lange reistijd of werktijden tot diep in de nacht bij hebben. En ze moesten voorlopig in de stad blijven. Ze waren het er allemaal over eens dat de overgang voor Olive makkelijker zou zijn als ze in de buurt van haar oma, haar vrienden en haar school kon blijven. Het was logisch, maar daardoor kon Archer geen kant op en had hij geen idee wat hij met zijn werksituatie aan moest.

‘Ik weet de perfecte baan voor je,’ zei Paula. ‘Gladys is op zoek naar een nieuwe kok.’ Ze glimlachte stralend naar hem.

‘Een nieuwe kok?’ herhaalde hij flauwtjes.

‘Ja, voor haar eetcafé!’ Paula’s gezicht lichtte op alsof het echt een geweldig idee was.

‘Een eetcafé?’

Ze knikte.

‘Geweldig,’ zei mevrouw Kim, terwijl ze haar map dichtsloeg. ‘Dan zijn we helemaal klaar voor een tijdelijke voogdijregeling. Meneer Baer, u bent de komende zes maanden Olives eerste verantwoordelijke verzorger. Paula Carpenter behoudt het bezoekrecht. Na de proeftijd komen we weer bij elkaar en nemen we een beslissing in het belang van het kind.’

Archer knikte alleen, tot veel meer was hij niet in staat. Hij was compleet versuft. Een kok in een eetcafé? Was dat nu zijn leven? Een vader uit de buitenwijken, kok in een eetcafé. Hij voelde zich misselijk worden. Hoe zou hij ooit een Michelinster kunnen verdienen bij een eetcafé?

Kaori gluurde over de rand van de bank. ‘Bent u het daarmee eens, juffrouw Olive? U gaat een tijdje bij uw vader wonen en hij zal goed voor u zorgen. Daar zorgen we allemaal voor.’ Bij die onheilspellende woorden zond Kaori Archer een strenge blik toe die duidelijk maakte dat de hele stad hem in de gaten zou houden. Alsof hij die boodschap vanmorgen nog niet had gekregen bij het Pumpkin Spice Café.

Hij kon Olives antwoord niet verstaan, maar hij wist zeker dat ze het er niet mee eens was, want Kaori’s gezicht veranderde van dat van een zakelijke advocaat in dat van een bezorgde vriendin.

‘Ik weet het, lieverd,’ fluisterde ze. Ze leunde over de kussens van de bank. ‘Maar soms moeten we dapper zijn.’

Kaori en Paula hadden allebei tranen in hun ogen en Archer voelde zich weer eens rot omdat hij zich zorgen maakte over zijn eigen leven terwijl zij net een dierbare verloren hadden. Olive had haar moeder pas een paar maanden geleden verloren. En nu zat ze met hem opgescheept.

Hij stond op van zijn stoel en knielde op de bank naast Kaori. Hij gluurde over de rand en zag dat Olive met grote, bruine ogen naar hem opkeek. Precies die van Cate. Zijn hart kromp ineen.

‘Hé, Olive.’

Ze bleef staren, maar ze rende in ieder geval niet weg, dus er was wat vooruitgang.

Archer schraapte zijn keel. ‘Ik weet dat dit een beetje vreemd is, en ik weet dat we elkaar net hebben ontmoet, maar laten we het gewoon proberen, oké?’

Ze fronste haar voorhoofd.

‘Ik denk dat je moeder het leuk zou hebben gevonden als we... vrienden werden,’ probeerde hij.

‘Zeker weten,’ zei Kaori. ‘Ik kende je moeder goed en ze zou het geweldig hebben gevonden als je tijd met je vader doorbracht.’

Echt? wilde Archer vragen. Als dat zo was, waarom had ze hem dan niet over Olive verteld? Maar dit was niet het moment om daarnaar te vragen. Niet nu Olive hem zo aankeek, alsof ze verdwaald en bang was, terwijl hij geen idee had hoe hij haar kon helpen.

Maar Archer gaf niet op. En hij was niet van plan te falen.

Als hij een stage bij een van de meest veeleisende keukens ter wereld kon overleven, dan kon hij één klein meisje vast ook wel aan. Toch?

Hij stak zijn hand uit en Olive keek er een paar spannende seconden lang naar. Toen legde ze haar kleine hand in de zijne.

Het was een begin.